

lavets Voldgiftsret her i Kjøbenhavn har behandlet og afgjort 32 Sager; Malerlavets Voldgiftsret har i et Aar — de regne noget anderledes, de regne deres Aar fra 1. Juli til 30. Juni, men det bliver det samme — haft 36 Sager til Afgørelse; Bygningssnedkernes Voldgiftsret har i 1902 haft 48 Sager til Afgørelse; Møbelsnedkernes Voldgiftsret har haft 6 Sager til Afgørelse, foruden 7 Forespørgsler, hvorpaa Voldgiftsretten har givet Svar; og endelig har Jernindustrien i Kjøbenhavn haft 13 Sager til Afgørelse. Det vil med andre Ord sige, at der er i disse 6 Organisationer — en ringe Brøkdel af de samlede Organisationer af Arbejdsgivere — afgjort i eet Aar 135 Sager ved Voldgift og besvaret 7 Forespørgsler, hvor Voldgiftsrettens Udtalelse har været paa krævet. Det forekommer mig, at dette tyder paa, at det er ganske overflødig og vilde være ganske urimeligt, om man nu gik til Lovgivningsmagten og forlangte en Lov, som skulde slaa hele denne Udvikling i Stykker — for det blev jo Resultatet. Jeg har i Dag hørt, at der fra et af de ærede Medlemmers Side er blevet sagt, at man kom jo aldrig helt igennem, man kunde jo aldrig helt nøjes med de frivillige Voldgiftsrettens Afgørelse, der vilde altid komme et Punkt, hvor det bristede, og hvor man altsaa maatte have en lovbunden Institution, som havde Magt og Myndighed til at sige, hvorledes det skulde være. Men det tyder egentlig for mig kun paa en Ting, nemlig at man ved en saadan Udtalelse kun viser meget ringe Forstaaelse af, hvad det er, det drejer sig om. Thi det er jo ganske upaatvivleligt, at hvis det drejer sig om noget virkelig alvorligt, enten fra Arbejdsgivernes eller Arbejdernes Side, er det ganske ugørligt ved Lovens Midler at tvinge dem til at fortsætte deres Virksomhed. Det er jo ganske ugørligt ved Lovens Mittel at tvinge f. Eks. 1,000 eller 2,000 Arbejdere hos Burmeister & Wain til at blive ved at arbejde, naar de ikke ville; man kan jo ikke sætte et Par Tusinde Arbejdere i Arrest og lade dem sidde der, indtil de erklære, at nu ville de arbejde ganske rolig paa samme Maade som hidtil. Og lige saa lidt kan man tage en hel Afdeling af vort Lands Arbejdsgivere, naar de ville lukke deres Fabrikker, og sige til dem, at de skulde holde dem aabne og lade dem blive ved at gaa som hidtil. Det er ganske ugørligt, det lader sig slet ikke gennemføre,

Det er en ret naiv Forestilling, man i saa Henseende gør sig, naar man tror, at den Slags Ting kan ordnes ved Lovgivningsbestemmelser. Det er muligt, at vi kunne komme dertil, at der efterhaanden kan dannes Forhold, hvorunder man kan faa Støtte hos Lovgivningen og komme til en Ordning, som i nogen Grad kan afbøde Arbejdsstridighedens Udbrud; det skal jeg ikke sige noget om, jeg skal ikke give mig til at agere Spaamand. Men jeg tror, at det er ganske umuligt for Øjeblikket, og jeg tror, at man vilde kunne gøre Skade, hvis man gjorde Forsøg derpaa. Der er jo nemlig, selv hos den Mand, som burde vide bedst Besked om dette Forhold her, nemlig den ærede Ordfører, en ganske mærkelig Mangel paa Forstaaelse af, hvad det egentlig er, som gaar for sig mellem de to store Organisationer, henholdsvis af Arbejdere og Arbejdsgivere. Det bedste Bevis derpaa var jo det, at den ærede Ordfører forleden — det var vist den 7. April — var højlig entrüstet over, at han havde hørt, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) og jeg vare nogenlunde enige i Betragtningen af denne Sag. Det fremgaar jo deraf med absolut uimodstaaelig Tydelighed, at den ærede Ordfører anser det for en given Sag, at normalt maa Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund staa som to fjendtlige Magter over for hinanden, som kun vente paa et belejligt Øjeblik for at fare i Totterne paa hinanden. Den samme Betragtningssmaade gik igennem det Foredrag, som samme Dag blev holdt af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds (Svendsen). Han sammenlignede ogsaa de to Organisationers Stilling med to krigsførende Magters og sagde, at de gjorde sig, hver for sig, de største Anstrengelser for at samle saa mange og store Midler som muligt for, naar de fik Raad dertil, at begynde at føre Krig. Det var i alt Fald Meningene med det ærede Medlems Udtalelser. Det er ganske ejendommeligt. Vi andre, som staa Sagen nærmere, kunne daarlig høre paa den Slags Ting uden med et Smil, thi det er jo saa uendelig langt fra, at det er det, som er de to Organisationers Opgave. Dette burde ikke være nogen Hemmelighed for de ærede Herrer, som her i Landets lovgivende Forsamling ville tale om den Slags Ting, og de Herrer burde ikke være uvidende om, at det, som er Opgaven for de to Hovedorganisa-